

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΔΕΡΜΑ είναι ένα όργανο. Το μεγαλύτερο όργανο του σώματος, που αποτελείται από τη δερμίδα, την επιδερμίδα κι ένα υποδόριο στρώμα λίπους. Αν κάποιος το αφαιρούσε και το άπλωνε, θα κάλυπτε μια επιφάνεια κατά τι λιγότερη από δύο τετραγωνικά μέτρα. Εκτός των άλλων, είναι βαρύ. Όλη η πρωτεΐνη και το λίπος του ζυγίζουν κάμποσο. Το δέρμα ενός υγιούς ενήλικου άντρα ζυγίζει δέκα με δεκαπέντε κιλά, ανάλογα με το μέγεθός του. Όσο, δηλαδή, ζυγίζει κι ένα μεγαλόσωμο νήπιο.

Το δέρμα μιας γυναίκας, από την άλλη, ζυγίζει οριακά λιγότερο. Και καλύπτει μικρότερη επιφάνεια.

Οι περισσότεροι μεσήλικοι άντρες, ακόμη κι αυτοί που ζουν μόνοι τους σε κάποια απομονωμένη γωνία του Σόμερσετ, δεν έχουν σκεφτεί πώς θα έμοιαζε μια γυναίκα δίχως το δέρμα της. Ούτε θα είχαν κάποιο λόγο να αναρωτιούνται πώς θα έμοιαζε το δέρμα τεντωμένο πάνω σε έναν πάγκο.

Βέβαια, οι περισσότεροι άντρες δεν έχουν καμία σχέση με κάποιον συγκεκριμένο.

Αυτός ο άντρας ανήκει σε μια ξεχωριστή κατηγορία ατόμου.

ΚΑΠΟΥ ΣΤΟΥΣ ΒΡΟΧΕΡΟΥΣ ΛΟΦΟΥΣ Μέντιπς του Σόμερσετ, υπάρχουν οκτώ πλημμυρισμένα λατομεία ασβεστόλιθου. Είναι αχρησιμοποίητα εδώ και χρόνια, οι ιδιοκτήτες τους τα έχουν αριθμήσει από το ένα μέχρι το οκτώ, και η διάταξή τους θυμίζει σχήμα πετάλου. Το όγδοο, το οποίο βρίσκεται στο νοτιοανατολικό σημείο, συνορεύει με αυτό που οι ντόπιοι ονομάζουν Σύστημα Σπηλαίων των Ξωτικών, ένα δίκτυο σπηλαίων και περασμάτων, που είναι πλημμυρισμένα από νερό και καταλήγουν βαθιά στο εσωτερικό του εδάφους. Σύμφωνα με τους ντόπιους θρύλους, υπάρχουν κρυφές έξοδοι από αυτό το δίκτυο σπηλαίων, οι οποίες καταλήγουν στα παλιά ρωμαϊκά ορυχεία μολύβδου. Στα αρχαία χρόνια, τα ξωτικά που ζούσαν στις Σπηλιές των Ξωτικών χρησιμοποιούσαν τις σήραγγες ως εξόδους διαφυγής. Μερικοί λένε πως εξαιτίας των εκρήξεων που έγιναν τον εικοστό αιώνα, αυτές οι σήραγγες καταλήγουν σήμερα μέσα στα πλημμυρισμένα λατομεία.

Η αρχιφύλακας «Φλι» Μάρλι, επικεφαλής της μονάδας υποβρύχιων ερευνών του Σόμερσετ, καταδύθηκε στο λατομείο νούμερο οκτώ λίγο μετά τις τέσσερις, ένα όμορφο μαγιάτικο απόγευμα. Δεν σκεφτόταν εκείνες τις μυστικές εισόδους. Δεν έψαχνε για τρύπες στα τοιχώματα. Στο μυαλό της υπήρχε μια γυναίκα αγνοούμενη εδώ και τρεις ημέρες. Το όνομά της ήταν Λούση Μαχόνι και οι ειδικοί που βρίσκονταν στην επιφάνεια πίστευαν πως το πτώμα της ίσως βρισκόταν εκεί κάτω, κάπου

μέσα στα απύθμενα νερά, πιασμένο στα φύκια που κάλυπταν τα βράχια.

Η Φλι καταδύθηκε στα δέκα μέτρα, κουνώντας το σαγόνι της από άκρη σε άκρη, προκειμένου να ανακουφιστεί από την πίεση στα αφτιά της. Σε αυτό το βάθος, το νερό είχε πάρει μια απόκοσμη γαλάζια απόχρωση πετρελαίου, ενώ η σκόνη του ασβεστόλιθου, την οποία σήκωναν τα βατραχοπέδιλά της, του έδινε ένα γαλακτερό χρώμα. Απίθανα. Συνήθως καταδύονταν σε συνθήκες μηδενικής ορατότητας –σαν να κολυμπούσε μέσα σε έναν ζωμό, η έρευνά της εξαρτιόταν μονάχα από την αίσθηση της αφής– αλλά τουλάχιστον εδώ μπορούσε να δει σε απόσταση τριών μέτρων μπροστά της. Απομακρύνθηκε από το σημείο εισόδου, ακουμπώντας πάνω στα τοιχώματα του ασβεστόλιθου, μέχρι που το καλώδιο ασφαλείας τεντώθηκε αρκετά. Μπορούσε να δει κάθε λεπτομέρεια, κάθε φυτό που λικνιζόταν στον ρυθμό του νερού, κάθε πέτρα στον πυθμένα. Κάθε μέρος όπου ένα πτώμα θα μπορούσε να έχει κατακαθίσει.

«Αρχιφύλακα;» Ο αστυφύλακας Γουέλαρντ, ο βοηθός επιφανείας, ακούστηκε μέσα από το σύστημα ενδοεπικοινωνίας τόσο καθαρά, λες και στεκόταν δίπλα της. «Βλέπεις τίποτα;»

«Ναι», μουρμούρισε εκείνη. «Το μέλλον».

«Δεν κατάλαβα;»

«Βλέπω το μέλλον, Γουέλαρντ. Με βλέπω να βγαίνω από το νερό σε μία ώρα, παγωμένη. Βλέπω την απογοήτευση ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων καθώς θα αναδύομαι με άδεια χέρια».

«Πώς κι έτσι;»

«Δεν ξέρω. Απλώς, δεν πιστεύω πως βρίσκεται εδώ. Κάτι δεν μου πάει καλά. Πόσο καιρό αγνοείται;»

«Δυόμισι μέρες».

«Και πού βρέθηκε παρκαρισμένο το αμάξι της;»

«Μισό χιλιόμετρο μακριά, στον Β3135».

«Και πιστεύουν πως είχε κατάθλιψη;»

«Ο πρώην της έδωσε κατάθεση όταν αναφέρθηκε ως αγνοούμενη. Είναι βέβαιος πως δεν είχε κατάθλιψη».

«Και δεν υπάρχει τίποτε άλλο που να τη συνδέει με το λατομείο; Δεν βρέθηκαν προσωπικά της αντικείμενα κοντά; Είχε έρθει εδώ κάποια άλλη στιγμή;»

«Όχι».

Η Φλι κούνησε τα βτραχοπέδιλα και ο σωλήνας που τη συνέδεε με την επιφάνεια, μεταφέροντας οξυγόνο, μαζί με το καλώδιο του συστήματος επικοινωνίας, την ακολούθησε. Το λατομείο νούμερο οκτώ ήταν διαβόητο σημείο αυτοκτονιών. Ίσως ο υπεύθυνος έρευνας της αστυνομίας, ο Σπιούαρτ Πιρς, να διαφωνούσε με τα μέλη της οικογένειας της Λούση Μαχόνι σχετικά με την ψυχική της κατάσταση. Σίγουρα γι' αυτόν τον λόγο το συγκεκριμένο σημείο τού καρφώθηκε στον νου και αποφάσισε να το ερευνήσει. Ή απλώς έκανε μια μαντεψιά. Είχε δουλέψει ξανά με τον Σπιούαρτ Πιρς. Πίστευε πως ίσχυε η δεύτερη περίπτωση.

«Ήξερε να κολυμπάει, Γουέλαρντ; Ξέχασα να ρωτήσω».

«Ναι, ήταν καλή κολυμβήτρια».

«Τότε, αν αυτοκτόνησε, πρέπει να χρησιμοποίησε κάποιο βάρος. Κάποιον σάκο ή κάτι παρόμοιο. Κι αυτό σημαίνει πως θα βρίσκεται κοντά στην άκρη. Ας ελεκτείνουμε την περίμετρο της έρευνας στα δέκα μέτρα. Αμφιβάλλω αν βρίσκεται πέρα από αυτά. Έλεπτα, θα περάσουμε στην άλλη πλευρά του λατομείου».

«Χμ... Αρχιφύλακα, έχουμε ένα προβληματάκι. Αν επιλέξεις αυτό το μοτίβο έρευνας, θα χρειαστεί να καταδυθείς βαθύτερα από πενήντα μέτρα».

Ο Γουέλαρντ είχε το σχεδιάγραμμα του λατομείου. Η Φλι το είχε μελετήσει στην επιφάνεια. Όταν η ιδιοκτήτρια εταιρεία του λατομείου είχε κάνει λεπτές τρύπες, οι οποίες στη συνέχεια γέμισαν με εκρηκτικά, είχαν χρησιμοποιήσει τρυπάνια μήκους δέκα μέτρων, πράγμα που σήμαινε πως το λατομείο, προτού πλημμυρίσει, είχε χωριστεί σε κομμάτια των δέκα μέτρων. Η μια του άκρη έφτανε σε βάθος είκοσι ως τριάντα μέτρων. Η άλλη έφτανε βαθύτερα, περισσότερο από πενήντα μέτρα. Η Υπηρεσία Υγείας και Ασφάλειας είχε θέσει ξεκάθαρους κανόνες. Κανένας δύτες της αστυνομίας δεν μπορούσε να καταδυθεί σε βάθος μεγαλύτερο των πενήντα μέτρων. Σε καμία περίπτωση.

«Αρχιφύλακα, με ακούς; Θα βρεθείς σε βάθος πενήντα μέτρων στο τέλος αυτής της σήραγγας. Ίσως και μεγαλύτερο».

Καθάρισε τον λαιμό της. «Φάγατε όλο το μπανανόψωμο;»

«Δεν κατάλαβα!»

Το πρωί, πριν πάει στη δουλειά, είχε ψήσει μπανανόψωμο για να το προσφέρει στην ομάδα της. Συνήθως δεν έκανε τέτοιες χειρονομίες. Μπορεί να ήταν το αφεντικό τους, όμως δεν ήταν η μητέρα τους· ήταν η δεύτερη νεότερη και μονάχα ο Γουέλαρντ ήταν νεότερος από εκείνη. Ούτε το έκανε επειδή της άρεσε να μαγειρεύει. Είχαν περάσει δύσκολες στιγμές. Ένα μέλος της ομάδας είχε πάρει άδεια λόγω πένθους και σίγουρα δεν θα επέστρεφε, μετά τα όσα πέρασε νωρίτερα εκείνη την εβδομάδα. Έπειτα, είχαν υποφέρει την κυκλοθυμία της, έναν πραγματικό εφιάλη, για τα προηγούμενα δύο χρόνια. Κάθε τόσο έπρεπε να τους δίνει κάτι σε αντάλλαγμα.

«Ναι, το φάγαμε. Αλλά, Αρχιφύλακα, αυτές οι σήραγγες έχουν βάθος πάνω από πενήντα μέτρα. Μονάχα ένας δύτες με υπερσύγχρονη στολή μπορεί να καταδυθεί τόσο βαθιά».

«Με ποιον είσαι, Γουέλαρντ; Με εμάς ή με την Υπηρεσία Υγείας και Ασφάλειας;» Ακολούθησε σιωπή. Ή, πιο σωστά, ο ήχος από το μουρμουρητό του Γουέλαρντ.

Ο Γουέλαρντ έβαζε άνετα κάτω όλη την υπόλοιπη ομάδα στην γκρίνια. «Εντάξει. Αλλά αν το κάνεις, θα χαμηλώσω τον ήχο. Σε ακούει ολόκληρο το νταμάρι κι έχουμε επισκέψεις».

«Ποιον;»

«Ένα περιπολικό της Τροχαίας έφτασε για να ρίξει μια ματιά. Έχουν παρκάρει στους αμμόλοφους. Νομίζω ότι πίνουν καφέ».

«Δεν φαντάζομαι να έχει έρθει αυτός ο παπάρας που έβαλαν υπεύθυνο έρευνας».

«Όχι ακόμη».

«Όμορφα», είπε, σαρκαστικά. «Ξέρεις, θεωρείται δείγμα ευγένειας να βρίσκεται αυτοπροσώπως ο υπεύθυνος έρευνας στον χώρο, ειδικά όταν έχει αναστατώσει στα καλά καθούμενα ολόκληρη μονάδα».

Επιβράδυνε τις κινήσεις της. Μπροστά της, ανάμεσα στα σκοτεινά νερά, μπορούσε να ξεχωρίσει ένα δίχτυ τεντωμένο. Πίσω του απλωνόταν ένα χάσμα με βάθος μεγαλύτερο των πενήντα μέτρων, εκεί όπου το νερό ήταν πιο σκοτεινό. Πιο ψυχρό. Ήταν μια τόσο επικίνδυνη περιοχή, που η εταιρεία είχε τοποθετήσει δίχτυ, ώστε να εμποδίσει τους ερασιτέχνες δύτες, οι οποίοι μερικές φορές χρησιμοποιούσαν το λατομείο για εξάσκηση, να καταδυθούν πέρα από το βάθος αυτό. Πιάστηκε από το δίχτυ, άναψε τον φακό κι έριξε τη δέσμη φωτός στο σημείο που βάθαινε απότομα.

Μπορεί να είχε συναντηθεί με τον Πιρς μονάχα μία φορά, αλλά ήταν αρκετή. Δεν θα τον άφηνε να έχει καμία αμφιβολία για το λάθος της. Ακόμη κι αν έπρεπε να παραβιάσει κάθε

κανόνα και να καταδυθεί βαθύτερα από πενήντα μέτρα, θα το έκανε προκειμένου να ολοκληρώσει την έρευνα. Μια πινακίδα γεμάτη φύκια είχε βιδωθεί πάνω σε ένα κομμάτι τοιμένο στα δεξιά της. *Κίνδυνος! Βάθος μεγαλύτερο των πενήντα μέτρων. Τυχαίοι έλεγχοι σε κομπιούτερ κατάδυσης μπορούν να επιβληθούν σε αυτό το λατομείο. Μην καταδύσετε πέραν των δυνατοτήτων σας.*

“Να ένα καλό μέρος για να κρεμάσω το κομπιούτερ κατάδυσης”, σκέφτηκε, αγγίζοντας την πινακίδα. “Βγάζω τη συσκευή από τον καρπό, την κρεμάω σε ένα από τα καρφιά και την παίρνω όταν θα έχω αναδυθεί. Και κανείς δεν θα μάθει πως καταδύθηκα σε βάθος μεγαλύτερο των πενήντα μέτρων, καθώς το κομπιούτερ δεν θα το έχει καταγράψει”. Τέτοια κόλπα έκανε κι ο πατέρας της όταν ζούσε. Ένας δύτης στο κυνήγι της αδρεναλίνης θα έκανε τα πάντα για να δοκιμάσει τα όριά του, για να καταδυθεί στο βάθος που ήθελε.

Με το μαχαίρι της έκανε μια τομή στο δίχτυ κι έπειτα έβγαλε το κομπιούτερ κατάδυσης και το κρέμασε στην πινακίδα. Άναψε τον φακό κεφαλής στη μάσκα της, πέρασε μέσα από το άνοιγμα και ακολούθησε τη δέσμη φωτός μέσα στο σκοτάδι.

Με την πυξίδα της να δείχνει βορειοδυτικά, άρχισε να καταδύεται σε ολόενα και μεγαλύτερο βάθος, ακολουθώντας τα πέτρινα τοιχώματα, φροντίζοντας να μένει δύο μέτρα πάνω από τον πυθμένα. Ο Γουέλαρντ απελευθέρωνε το καλώδιο ασφαλείας από την επιφάνεια. Το σχεδιάγραμμα ήταν ακριβές. Το βάθος ήταν μεγάλο. Κολυμπούσε αργά κι άφηνε τον φακό να την καθοδηγεί, κάνοντας υπολογισμούς στο μυαλό της. Δεν είχε το κομπιούτερ κατάδυσης μαζί της. Θα έπρεπε να υπολογίσει μόνη της τον χρόνο που θα περνούσε στον βυθό και τις στάσεις αποσυμπίεσης.

Ξαφνικά, είδε μια κίνηση στα δεξιά της. Έστρεψε τον φακό προς το μέρος εκείνο και κοίταξε προσεκτικά, μένοντας ακίνητη στο νερό και οριζοντιώνοντας το σώμα της. Δεν υπήρχαν ψάρια στο λατομείο νούμερο οκτώ. Ήταν πλημμυρισμένο εδώ και χρόνια και η εταιρεία δεν είχε τροφοδοτήσει με πανίδα τον χώρο. Δεν υπήρχαν συγκοινωνούντα ποτάμια, κι έτσι δεν ήταν ούτε γαρίδες. Όμως η κίνηση αυτή δεν είχε γίνει από ψάρι. Ήταν κάτι πολύ μεγάλο για να είναι ψάρι.

Η καρδιά της άρχισε να πάλλεται ζωηρά στο στήθος της. Κράτησε την ανάσα της ήρεμη – αν έπαιρνε βαθιές ανάσες θα άρχιζε να αναδύεται, αν η αναπνοή της ήταν κοφτή θα έχανε την άνοση. Τίποτα δεν μπορούσε να κινηθεί εκεί κάτω· δεν υπήρχαν ρεύματα μέσα στο λατομείο. Τα πάντα έπρεπε να είναι ακίνητα. Άρχισε να κολυμπά προς το σημείο όπου είχε εντοπίσει την κίνηση.

«Αρχιφύλακα;» Στην επιφάνεια, ο Γουέλαρντ είχε προσέξει αμέσως την αναταραχή. «Όλα καλά;»

«Ναι, ναι, δώσε μου άλλο ένα μπαρ πίεση».

Καθώς κατέβαινε σε μεγαλύτερο βάθος, ήταν δουλειά του Γουέλαρντ, ως χειριστή της κονσόλας, να αυξάνει την πίεση του αέρα, τον οποίο διοχέτευε στο καλώδιο ασφαλείας. Έκανε μια στροφή κι έστρεψε τον φακό πίσω της, προσπαθώντας να δει πόσο μακριά βρισκόταν το δίχτυ ασφαλείας. Βρισκόταν μάλλον στα σαράντα επτά μέτρα βάθος. Άλλα τρία μέτρα για να φτάσει στο όριο που είχε ορίσει η Υπηρεσία Υγείας και Ασφάλειας. «Ναι, πήγαινε την πίεση στα δεκαέξι μπαρ».

«Δεκαέξι μπαρ; Τόσα χρειάζεσαι για...»

«Ξέρω. Δεν χρειάζεται εσύ να ανησυχείς». Συνέχισε να κολυμπάει, έχοντας προτεταμένα τα χέρια της, καθώς δεν ήξερε τι βρισκόταν μπροστά της. Σαράντα οκτώ μέτρα,

σαράντα εννιά. Βρισκόταν στο σημείο όπου είχε δει την κίνηση.

«Αρχιφύλακα; Ξέρεις σε τι βάθος βρίσκεσαι;»

«Περίμενε», ψιθύρισε. «Κράτα με σταθερή».

Γύρισε τον φακό προς τα πάνω και κοίταξε ψηλά. Η μάσκα, εξαιτίας της άνωσης, πήγαινε να αποσπαστεί από το πρόσωπό της, δημιουργώντας μια δυσάρεστη αίσθηση ότι θα αρχίσει να μπάζει νερό. Την πίεσε με τα ακροδάχτυλά της και κοίταξε το ασημί χνάρι από φυσαλίδες που υψώνονταν από πάνω της, κατευθυνόμενες στην επιφάνεια, η οποία απείχε πολύ μακριά από εκείνη για να τη δει. Κάτι βρισκόταν εκεί, ήταν σίγουρη. Μια σκοτεινή φιγούρα κολυπούσε ανάμεσα στο σκοτεινό νερό και τις φυσαλίδες. Ένα ρίγος τη διατέρασε. Μήπως είδε τα γυμνά πόδια ενός ανθρώπου;

«Αρχιφύλακα, στοπ. Ξεπέρασες τα πενήντα μέτρα. Με ακούς;»

«Βρε Γουέλαρντ», ψιθύρισε, κοιτάζοντας το σημείο όπου μέχρι πριν από λίγο βρισκόνταν οι φυσαλίδες που είχαν διαλυθεί μέσα στην παγωμένη δέσμη φωτός. Ξαφνικά, τα πάντα έμοιαζαν όπως θα έπρεπε να είναι. Δεν υπήρχε τίποτε άλλο στο νερό. «Βρίσκεται κάποιος άλλος εδώ;»

«Κάποιος άλλος;»

«Ναι», ψιθύρισε, καθώς δεν ήθελε να ακουστεί τρομαγμένη. Ήλπιζε πως ο Γουέλαρντ όντως είχε χαμηλώσει τον ήχο. Δεν ήθελε να ακουστεί η φωνή της από κάθε άτομο που βρισκόταν στο νταμάρι. «Κολυμπάει κανείς στο λατομείο; Θα το ήξερες αν κάποιος είχε καταδυθεί».

Ακολούθησε μια παύση που μαρτυρούσε δισταγμό κι έπειτα μια φωνή. «Αφεντικό; Ξέρεις πως το παράκανες, έτσι; Ίσως έφτασε η ώρα να σε τραβήξω πάνω».

Νάρκωση. Σε αυτό το βάθος, ήταν εύκολο να υποκύψει στην αποπροσανατολιστική, δηλητηριώδη επήρεια που είχε το άζωτο σε υψηλή πίεση – οι αντιδράσεις της θα έμοιαζαν με τις σπασμωδικές κινήσεις μεθυσμένου που έχει περάσει όλο του το απόγευμα στην παμπ. Μια τέτοια παραίσθηση ήταν τυπικό φαινόμενο νάρκωσης. Κοίταξε τις φυσαλίδες. Είχε δει μια σκοτεινή φιγούρα, στο μέγεθος μεγάλης χελώνας. Αλλά δεν είχε καβούκι, η φιγούρα ήταν λεία, άτριχη, νευρώδης και δυνατή. Και είχε ανθρώπινα πόδια.

«Δεν έπαθα νάρκωση, Γουέλαρντ, σ' το ορκίζομαι. Μόνο διαβεβαίωσέ με πως δεν κολυμπάει κανείς άλλος εδώ κάτω».

«Δεν κολυμπάει κανείς άλλος εκεί, εντάξει; Και ο δύτης ασφαλείας είναι έτοιμος να καταδυθεί».

«Όχι». Το καλώδιο ασφαλείας πιάστηκε σε έναν βράχο πίσω της. Σήκωσε τους ώμους της ενοχλημένη, τίναξε το δεξί της χέρι για να το απελευθερώσει και το ένιωσε να ξεσφηνώνεται άνετα από τον βράχο. «Δεν χρειάζεται να καταδυθεί κανείς άλλος. Εξάλλου, έχω σχεδόν τελειώσει».

Ο Γουέλαρντ, φυσικά, είχε δίκιο. Αν όντως επρόκειτο για νάρκωση, έπρεπε να αναδυθεί. Αλλά ήθελε να παραμείνει ένα ακόμη λεπτό, προκειμένου να ψάξει παντού, κι έτσι γύρισε προς τον πυθμένα, εξισορροπώντας την πίεση στη μάσκα της, κι έστρεψε τον φακό μπροστά. Εκεί, δέκα μέτρα μακριά της, βρισκόταν ο πυθμένας του τοιχώματος, η άκρη του ορυχείου. Είχε φτάσει όσο πιο βαθιά μπορούσε και δεν υπήρχε πλέον η παραμικρή αμφιβολία. Η Λούση Μαχόνι δεν βρισκόταν εκεί. Εντάξει. Είχε δίκιο. Θα είχε την ευχαρίστηση να πει στον Πιρς πως είχε κάνει λάθος.

Το λάστιχο της μάσκας σφίχτηκε πάνω στο πρόσωπό της.

Έπιασε τη μάσκα. Προσπάθησε να πάρει ανάσα. Τίποτα

δεν συνέβη. Το λάστιχο σφίχτηκε περισσότερο και μια γνώριμη πίεση εμφανίστηκε στο στέρνο της. Ήξερε καλά αυτή την αίσθηση από την εκπαίδευση. Ο αέρας δεν περνούσε από τον σωλήνα. Ψηλάφισε τη μάσκα πάνω από το δεξί της αφτί. Δεν υπήρχε κάποιο πρόβλημα. Η ομάδα επιφανείας αντλούσε αέρα, ήξερε πως δεν είχε πρόβλημα με την παροχή. Όμως κάθε τόσο το καλώδιο ασφαλείας μπλεκόταν με τον διακόπτη θετικής/αρνητικής πίεσης στη μάσκα κι έκοβε την παροχή. Η λύση ήταν απλή, αν κρατούσε την ψυχραιμία της. Ήταν κάτι εύκολο.

Με το καρδιοχτύπι της να εντείνεται βρήκε τον διακόπτη, τον πάτησε και πήρε μια ανάσα. Προσπάθησε, δηλαδή, αλλά τα πνευμόνια της δεν γέμιζαν. Γρήγορα πάτησε από την άλλη τον διακόπτη.

Τίποτα. Ξανά.

Τίποτα.

«Αρχιφύλακα;» Ο Γουέλαρντ τώρα ακουγόταν πανικόβλητος. «Τι συμβαίνει; Τι συμβαίνει;»

Δεν είχε αέρα στα πνευμόνια της για να του απαντήσει. Τα μπράτσα της πονούσαν. Το κεφάλι της σφυροκοπούσε, δίνοντάς της την αίσθηση πως είχε πρηστεί. Ένωθε πως κάποιος καθόταν στο στήθος της. Το κεφάλι της τινάχτηκε προς τα πίσω και το στόμα της άνοιξε. Ψηλάφισε τη στολή κατάδυσης στο πλάι, προκειμένου να βρει τη βαλβίδα που μετέφερε την παροχή αέρα στο βοηθητικό σύστημα ασφαλείας.

«Αρχιφύλακα; Έχω ανοίξει όλες τις βαλβίδες, αλλά από κάπου χάνεις αέρα. Έχεις πίεση;»

Ήξερε τι συνέβαινε στην επιφάνεια. Ο δύτες ασφαλείας φορούσε στα γρήγορα τον εξοπλισμό του, μπλέκοντας τα δάχτυλά του με τα λάστιχα της μάσκας από τη βιασύνη,

ξεχνώντας από τον πανικό του κάθε ίχνος οδηγιών από την εκπαίδευσή του. Τα πόδια του θα έτρεμαν. Δεν θα έφτανε εγκαίρως. Της έμεναν δευτερόλεπτα, ούτε καν λεπτά.

Με χέρια μουδιασμένα, προσπάθησε μάταια να βρει τη βαλβίδα. Το κεφάλι της πονούσε, ένιωθε το κρανίο της να στενεύει γύρω από το μυαλό της. Τα άκρα της μυρμήγκιαζαν.

«Θα σε φέρω πάνω, Αρχιφύλακα, δεν μπορώ να το διακινδυνεύσω περισσότερο».

Είχε πάψει να τον ακούει. Ο χρόνος είχε επιβραδυνθεί, βρισκόταν σε έναν διαφορετικό κόσμο, σε έναν μακρινό πλανήτη, όχι σε αυτόν όπου ο Γουέλαρντ τραβούσε μανιωδώς το καλώδιο ασφαλείας, προσπαθώντας να την ανεβάσει στην επιφάνεια. Ήξερε πως το βάρος του κορμιού της, εφόσον ήταν χωρίς αέρα, την τραβούσε στον βυθό. Ένωσε τον φακό να γλιστράει χαλαρά από τα δάχτυλά της και να χτυπάει στο πόδι της, καθώς βυθιζόταν. Δεν έκανε καμία κίνηση να τον εμποδίσει.

Μέσα στο σκοτάδι, στα δέκα μέτρα μπροστά της, εμφανίστηκε κάτι που έμοιαζε με λευκή μέδουσα. Δεν ήταν η ίδια παραίσθηση με αυτήν που είχε προηγουμένως, ήταν διαφορετική, ήταν μια φιγούρα που φούσκωνε και ξεφούσκωνε αλλόκοτα, σαν ένα σύννεφο μαλλιών. Έμοιαζε να αιωρείται πάνω σε αόρατα ρεύματα, λες και πήγαινε κάπου –ίσως προς τον βυθό– αλλά είχε σταματήσει να καταδύεται μόνο και μόνο για να την παρατηρήσει. Λες κι έδειχνε ενδιαφέρον για όσα της συνέβαιναν. Λες κι ενδιαφερόταν για τη μάχη της.

Η κορυφή της φιγούρας σηκώθηκε και εμφανίστηκε κάτω από τα μαλλιά της, ίδια πλοκάμια, και η Φλι κατάλαβε τι κοιτούσε.

Η μητέρα της.

Η μητέρα της, που ήταν νεκρή εδώ και δύο χρόνια. Τα μακριά,

ξανθά μαλλιά της, πάντα πιασμένα σε κότσο, ανασηκώθηκαν και φούσκωσαν στο μισοσκόταδο, κρύβοντας το πρόσωπό της.

«Ξύπνα, Φλι. Φρόντισε να σωθείς».

Η Φλι δεν απάντησε. Δεν μπορούσε. Στον πραγματικό κόσμο, το σώμα της είχε γείρει στο πλάι και τιναζόταν σαν ψάρι με τρυπημένη τη νηκτική του κύστη.

«Φρόντισε να σωθείς».

Η μαμά έκανε μια στροφή στο νερό και τα μικρά πάλλευκα χέρια της ώθησαν το σώμα της, φέρνοντας το πρόσωπό της μπροστά στη Φλι. Τα μαλλιά της την τύλιγαν σαν σύννεφο, ενώ τα λεπτά, λευκά πόδια της έμοιαζαν με ουρά χαρταετού. Ήρθε μπροστά της. Το γλυκό αλλά χλωμό της πρόσωπο βρισκόταν μπροστά στα μάτια της Φλι και τα χέρια της ακουμπούσαν πάνω στους ώμους της. «Άκου». Η φωνή της ήταν κοφτή. «Ξύπνα αμέσως. Φρόντισε να σωθείς».

Την ταρακούνησε και, όταν η Φλι δεν ανταποκρίθηκε, της έσφιξε το χέρι, και τα δάχτυλά της μετακινήθηκαν πάνω στη βαλβίδα ασφαλείας.

Ο αέρας πλημμύρισε τη μάσκα. Τα πνευμόνια της γέμισαν και το κεφάλι της τινάχτηκε. Τα μάτια της είδαν το φως. Πήρε άλλη μια ανάσα. Τέντωσε τα χέρια της κι έβηξε, βγάζοντας τον αέρα από τα ξεραμένα της πνευμόνια. Πήρε άλλη μια κοφτή ανάσα, νιώθοντας την καρδιά της να χτυπάει ξανά και τον σφυγμό να σφυροκοπάει στους κροτάφους της. Άλλη μια ανάσα. Τα όργανα κατάδυσης αιωρούνταν γύρω της, καθώς έφερνε στα τυφλά το σώμα της σε οριζόντια θέση. Μέσα στον πανικό του, ο Γουέλαρντ τραβώντας την, την είχε σύρει πάνω στον πυθμένα. Λάσπη είχε ξεσηκωθεί και την τύλιγε σαν ομίχλη. Η άνωση έκανε το σώμα της να αιωρείται στο γαλακτερό νερό, χτυπώντας τα τοιχώματα του λατομείου.

Μαμά;

Τα ρεύματα του νερού την τύλιγαν και το μόνο που μπορούσε να ακούσει ήταν η ταραγμένη φωνή του Γουέλαρντ να ουρλιάζει μέσα από το σύστημα ενδοεπικοινωνίας. «Είσαι καλά, Αρχιφύλακα; Για όνομα του Θεού, απάντησέ μου».

«Είμαι καλά», απάντησε βήχοντας. «Πάψε επιτέλους να με τραβάς».

Η ώθηση του καλωδίου σταμάτησε και το σώμα της έμεινε ξαφνικά ακίνητο να επιπλέει μπρούμυτα, με τα χέρια της ακόμη πάνω στη βαλβίδα ασφαλείας και τη ματιά της καρφωμένη στο σημείο όπου είχε δει τη μητέρα της. Δεν υπήρχε τίποτε εκεί. Ήταν άλλη μια παραίσηση.

Άρχισε να τρέμει. Βρέθηκε αγκαλιά με τον θάνατο. Είχε παραβεί τους κανόνες της Υπηρεσίας Υγείας και Ασφάλειας, είχε αποτύχει να ακολουθήσει τη διαδικασία έκτακτης ανάγκης και ολόκληρη η ομάδα της την είχε ακούσει ενώ βρισκόταν σε κατάσταση νάρκωσης. Και σαν να μην έφτανε αυτό, είχε κατουρηθεί. Μπορούσε να αισθανθεί τα ζεστά υγρά να κυλούν μέσα στη στολή κατάδυσης.

Τίποτα όμως δεν είχε σημασία. Ήταν ζωντανή. Ζωντανή. Και θα παρέμενε ζωντανή.

ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΙΩΝ του Μπρίστολ βρισκόταν αντιμέτωπο με μια από τις πιο πολύκροτες υποθέσεις στην ιστορία του. Μέχρι πριν από μερικές ημέρες η Μίστι Κίτσον δεν ήταν παρά μια δευτεροκλασάτη διασημότητα, γνωστή στη χώρα ως η σύζυγος ενός ποδοσφαιριστή, η οποία είχε ρουφήξει τόση κοκαΐνη, που η ρινική της κοιλότητα είχε γίνει σμπαραλία, με διάβρωση του διαφράγματος. Για μήνες οι δημοσιογράφοι προσπαθούσαν να φωτογραφίσουν τη μύτη της. Και τώρα αγωνιούσαν να μάθουν τι της συνέβη την ημέρα που το 'σκασε από το κέντρο αποτοξίνωσης στην άλλη άκρη του Σόμερσετ κι εξαφανίστηκε.

Η περιοχή γύρω από την κλινική είχε ερευνηθεί συστηματικά. Η αστυνομία είχε κάνει φύλλο και φτερό κάθε σπίτι, είχε σαρώσει κάθε γωνία του δάσους, κάθε φάρμα σε ακτίνα τριών χιλιομέτρων. Ήταν μια έρευνα δίχως προηγούμενο, η μεγαλύτερη έρευνα εδάφους που είχε διεξαχθεί από την αστυνομία, δίχως αποτέλεσμα. Ούτε πτώμα βρέθηκε, ούτε κανένα απολύτως στοιχείο. Λες κι η γη άνοιξε και κατάπιε τη Μίστι Κίτσον.

Το κοινό είχε ενθουσιαστεί με το μυστήριο και τη διερεύνηση της υπόθεσης από την αστυνομία. Φαντάζονταν το Τμήμα Ανθρωποκτονιών ως μια κορυφαία ομάδα αφοσιωμένων κι έμπειρων αντρών, οι οποίοι αφιέρωναν κάθε ικμάδα του χρόνου τους στην υπόθεση. Φαντάζονταν τους αστυνομικούς να στύβουν το μυαλό τους, να μετέχουν ολόψυχα στο

ανθρωποκυνηγητό Και σε γενικές γραμμές, αυτό συνέβαινε. Οι αστυνομικοί ήταν απόλυτα αφοσιωμένοι στην έρευνα για την ανεύρεση της Μίσιτι. Όλοι, εκτός από έναν.

Μονάχα ένας αστυνομικός δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί. Ένας άντρας που κατάλαβε πως, ακόμη κι αν ήξερε τι έπρεπε να κάνει, ότι όσο χρόνο κι αν γνώριζε πως έπρεπε να αφιερώσει στην υπόθεση της Μίσιτι Κίτσον, το μυαλό του ήταν σκαλωμένο στο παρελθόν. Σε μια άλλη υπόθεση, με την οποία είχε απασχοληθεί την προηγούμενη εβδομάδα. Μια υπόθεση, την οποία έπρεπε να είχε κάνει στην άκρη.

Κι αυτός ήταν ο επιθεωρητής Τζακ Κάφερι.

Ο επιθεωρητής Κάφερι ήταν νεοφερμένος στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών του Μπρίστολ, ερχόταν όμως με σχεδόν είκοσι χρόνια εμπειρίας στη Μητροπολιτική Αστυνομία του Λονδίνου, τα περισσότερα από τα οποία είχε περάσει στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών. Και ποτέ πριν δεν είχε πρόβλημα στο να βγάξει μια υπόθεση από το μυαλό του.

Βέβαια, ποτέ πριν μια υπόθεση δεν τον είχε τρομάξει όσο η Επιχείρηση Νορβηγία.

Στις οκτώ και μισή το πρωί, μετά το ατύχημα της Φλι στην άλλη άκρη της πόλης, ο Κάφερι καθόταν στο σκοτεινό γραφείο του στο αρχηγείο του Τμήματος Ανθρωποκτονιών στο Κίνγκοουντ. Είχε κλείσει τα στόρια και είχε κλειδώσει την πόρτα. Έβλεπε ένα dvd.

Έδειχνε δύο άντρες μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο μιας τρώγλης. Και οι δυο τους ήταν λευκοί, κάτω των τριάντα. Ο ένας φορούσε μια δερμάτινη σαδομαζοχιστική μάσκα και ήταν ημίγυμνος. Η κάμερα εστίαζε πάνω του, καθώς ετοίμαζε τα εργαλεία του, δείχνοντάς τα στον φακό. Αυτός ήταν είκοσι εννιά χρόνων. Ο δεύτερος ήταν επίσης ημίγυμνος από τη μέση και

πάνω, χωρίς αυτό να αποτελεί επιλογή του. Ήταν αναίσθητος, ναρκωμένος και δεμένος πάνω σε έναν πάγκο. Δεν κινιόταν. Μέχρι τη στιγμή που ο μασκοφόρος έφερε το πριόνι πάνω στον λαιμό του. Τότε άρχισε να κινείται. Μανιασμένα. Ήταν μόλις δεκαεννιά χρόνων.

Το βίντεο είχε γίνει διάσημο στους κύκλους της αστυνομίας. Οι δημοσιογράφοι ήξεραν για την ύπαρξή του και θα έκαναν τα πάντα για να το αποκτήσουν. Έδειχνε τον θάνατο του Τζόνα Ντάντας, που λίγο ακόμη και θα έπαιρνε φρικιαστικές διαστάσεις με τον αποκεφαλισμό του. Ο Κάφερι είχε φτάσει στο δωμάτιο του θανάτου όταν πια ήταν πολύ αργά για να τον σώσει. Οι περισσότεροι αστυνομικοί που είχαν εργαστεί στην Επιχείρηση Νορβηγία επέμεναν να χαμηλώνουν τον ήχο, όταν έπρεπε να δουν το βίντεο. Όχι όμως ο Κάφερι. Για τον Κάφερι, ο ήχος ήταν άλλο ένα μέρος στο οποίο θα μπορούσε να βρει απαντήσεις.

Άφησε το βίντεο να παίξει μέχρι το σημείο όπου εμφανίστηκε ο ίδιος, ενώ ο μασκοφόρος άντρας είχε διαφύγει. Έπειτα, το γύρισε στην αρχή, στο σημείο που τον ενδιέφερε – στα πρώτα πέντε λεπτά, όταν ο Ντάντας ήταν μόνος στο δωμάτιο, δεμένος πάνω στον πάγκο, προτού ο μασκοφορεμένος άντρας επιχειρήσει να τον αποκεφαλίσει. Ο Κάφερι πίεσε τα ακουστικά βαθύτερα μέσα στ' αφτιά του κι έγειρε μπροστά στο κάθισμα, πλησιάζοντας το πρόσωπό του στην οθόνη.

Η ονομασία «Επιχείρηση Νορβηγία» ήταν αυθαίρετη. Η υπόθεση δεν είχε καμία σχέση με τη Νορβηγία, αλλά με την Αφρική. Ο μασκοφόρος άντρας, ο «Θεός» όπως τον αποκαλούσαν, ήταν ο επικεφαλής μιας οργάνωσης που εκμεταλλευόταν την αφρικανική κοινότητα του Μπρίστολ. Χρησιμοποιώντας την απληστία, τον σαδισμό και την τύχη, είχε εκμεταλλευτεί

μια από τις αρχαίες πεποιθήσεις της κοινότητας, το λεγόμενο «μούτι», ή, αλλιώς, την αφρικανική μαύρη μαγεία, σύμφωνα με την οποία κάποια μέρη του ανθρώπινου σώματος μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να θεραπεύσουν συγκεκριμένες ψυχικές και σωματικές ασθένειες. Τα τελευταία δέκα χρόνια είχαν παρατηρηθεί μονάχα οκτώ τέτοιες υποθέσεις σε ολόκληρη την Ευρώπη, κι έτσι η βρετανική αστυνομία βρισκόταν σε πλήρη άγνοια. Είχαν μάθει όμως ότι το ανθρώπινο κεφάλι, και μάλιστα το κεφάλι ενός νεαρού άντρα, αν αφαιρεθεί ενώ το θύμα είναι ζωντανό, φέρνει χρήματα σε αυτόν που το κατέχει. Αυτή η πρόληψη προκάλεσε τον θάνατο του Ντάντας.

Η Επιχείρηση Νορβηγία διαλύθηκε προτού το κεφάλι πουληθεί και η αστυνομία συνέλαβε δύο άτομα. Τον μασκοφόρο που ήταν ντόπιος κι έναν Αφρικανό λαθρομετανάστη που του δίδασκε τα έθιμα, βοηθώντας τον να δημιουργήσει ένα δίκτυο πελατών για τηνπραμάτεια του. Ο Αφρικανός βρισκόταν υπό κράτηση, προσπαθώντας να πείσει την αστυνομία πως το όνομά του ήταν Τζόνι Μπράουν και πως ήταν κάτοχος βρετανικού διαβατηρίου. Κατά τη διάρκεια της σωματικής έρευνας, ανακαλύφθηκε ένα μπρελόκ με τη σημαία της Τανζανίας, ενώ το κοντομάνικο που φορούσε ήταν κατασκευασμένο εκεί. Έτσι, το Τμήμα Ανθρωποκτονιών επικοινωνήσε με τους συναδέλφους στο Νταρ Ες Σαλάαμ για να διασταυρώσουν την ταυτότητά του.

«Τι κάνεις εδώ;» Ο αστυνομικός διευθυντής Ρολφ Πάουερς, επικεφαλής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών, άνοιξε την πόρτα του ώρα εννιά και δέκα. «Γιατί έχεις σβηστά τα φώτα; Είναι λες και βρίσκομαι στο υπνοδωμάτιο του έφηβου γιου μου». Άναψε τις λάμπες φθορισμού. «Πού ήσουν; Μόλις ολοκλήρωσα μια συνέντευξη Τύπου για τη Μίστι Κίτσον μόνος μου».

Ο Κάφερι πάτησε το κουμπί της παύσης και γύρισε την οθόνη προς το μέρος του αστυνομικού διευθυντή. «Για δες».

Ο Πάουερς είδε και συνοφρυώθηκε. «Η Επιχείρηση Νορβηγία; Μα έχουμε τελειώσει με την υπόθεση αυτή. Οι φάκελοι θα έχουν αποσταλεί στον εισαγγελέα μέχρι το τέλος του μήνα».

«Κοίτα». Ο Κάφερι χτύπησε το δάχτυλο πάνω στην οθόνη. «Είναι σημαντικό».

Ο Πάουερς έκλεισε την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο. Ήταν ψηλός, καλοντυμένος, κάποτε ίσως και μυώδης. Ο τρόπος ζωής του είχε επηρεάσει το σώμα του που φάρδαινε επικίνδυνα στη μέση και τον λαιμό. Άφησε τον φάκελο που κρατούσε πάνω στο γραφείο και τράβηξε την καρέκλα του κοντά στην οθόνη.

Το ακινητοποιημένο πλάνο του Ντάντας στο δωμάτιο πριν δεχτεί την επίθεση έδειχνε άλλη μια μορφή να στέκεται κοντά στο κεφάλι του, με την πλάτη στραμμένη προς την κάμερα. Ήταν σκουμμένη, σαν να συγκεντρωνόταν σε κάτι. Μετά τις δύο συλλήψεις, αφού έστειλαν το κεφάλι του Ντάντας στον ιατροδικαστή για τη νεκροψία, ανακάλυψαν πως κομμάτια από τα μαλλιά του είχαν κοπεί από το ίδιο σημείο, πάνω στο οποίο έσκυβε η φιγούρα στο βίντεο.

Ο Πάουερς κούνησε το κεφάλι του. «Είναι ο Τανζανός, ο Τζόνι Μπράουν, ή πώς διάολο τον λένε. Αυτός που συλλάβαμε».

«Δεν είναι αυτός. Λέει ψέματα».

«Τζακ, το σκατόπαιδο ομολόγησε ήδη όχι μία, αλλά εκατό φορές. Είπε δίχως περιστροφές πως έκοψε τα μαλλιά του Ντάντας για να κάνει ένα βραχιόλι βουντού με τις τρίχες. Κι αν δεν είναι αυτός, τότε ποιος στον κόρακα είναι; Η ομάδα έλεγξε το κτίριο απ' άκρη σ' άκρη. Δεν βρισκόταν κανείς άλλος εκεί. Και κανείς δεν μπορούσε να διαφύγει».

Ο Κάφερι παρατήρησε τη φιγούρα στην οθόνη. Κανείς

απ' όσους είχαν δει το βίντεο δεν είχε παρατηρήσει το προφανές, πως η μορφή στην οθόνη δεν έδειχνε και τόσο ανθρώπινη. «Όχι», είπε. «Δεν είναι αυτός. Τα παιδιά μέτρησαν το ύψος του. Είναι ένα κι εξήντα. Κοντός μεν, αλλά όχι και τόσο. Η κάμερα βρίσκεται τοποθετημένη ακριβώς στο ενάμισι μέτρο και σε απόσταση δύο μέτρων από το τραπέζι. Έχω μελετήσει τα σχεδιαγράμματα της Σήμανσης. Ο Τζόνι Μπράουν θα είχε τέτοιο ύψος». Έδειξε ένα σημείο στην οθόνη. «Ένα κεφάλι ψηλότερος. Και κοίτα τους ώμους του. Κάτι δεν πάει καλά εδώ».

«Τον μεταμφιέζαν, και το παραδέχτηκε. Τον έστελναν να τρομάξει ανθρώπους, ώστε να αγοράζουν τα μαντζούνια που έφτιαχναν. Τι ανόητες πεποιθήσεις που έχουν αυτοί οι άνθρωποι. Και –πού είσαι;– εννοείται πως δεν άκουσες αυτές τις λέξεις να βγαίνουν από το δικό μου στόμα».

Ο Κάφερι τον παρατήρησε ψυχρά. «Πώς μπορούσαν να “μεταμφιέσουν” κάποιον ώστε να μοιάζει έτσι; Κοίτα τον».

«Με προσθετικά μέλη. Και τον κατάλληλο φωτισμό».

«Δεν βρέθηκαν προσθετικά μέλη όταν ψάξαμε το μέρος. Και ο Μπράουν δεν είχε πάνω του τις τρίχες του Ντάντας όταν τον συνέλαβαν, σωστά;»

«Είπε πως τις ξεφορτώθηκε. Και, πες με χαζό ή αγροίκο, ή όπως αλλιώς συνηθίζετε να μας αποκαλείτε στο Λονδίνο, αλλά εδώ πέρα, όποτε κάποιος ομολογεί ένα έγκλημα, βρίσκουμε πως είναι ευκολότερο να τον πιστέψουμε. Όχι». Η φωνή του έγινε ξαφνικά πιο κοφτή. «Όχι, Τζακ. Ας θεωρήσουμε ότι αυτή η συζήτηση δεν έγινε ποτέ. Η Επιχείρηση Νορβηγία έχει λάβει τέλος, σύμφωνα;» Σηκώθηκε όρθιος κι έσπρωξε τον φάκελο πάνω στο τραπέζι προς το μέρος του Κάφερι. «Ο αρχηγός θέλει να εστιάσουμε εδώ. Αυτή η υπόθεση είναι ψυχοβγάλτης για μένα. Άνοιξε τον φάκελο».